

LÁMPÁS

Tatabánya és Környéke Evangélikusságának Lapja
III. évfolyam 2. szám 2004. április

Húsvéti esszé

(2000. április 22.)

Húsvét van. A kirakatok szerint ez a sonkakötözők és a nyuszi-szobrászok ünnepe, mindazonáltal még tudunk húsvétkor a világtörténelem legnagyobb eseményére emlékezni. Arra, hogy a megtestesült Isten földi sorsával megtanította az embereket a létezés alaptörvényére, a szeretetre. Ez a normális élet alapja, ebből ered minden; a harmónia, a boldogság, a szépség vagy az egészség. Ám népe megölte. Ő azonban annyira szeretete azt a népet, hogy a kínhalált is eltűrte tőle. Harmadnapra föltámadott. Számptalan bizonyossága közül a legnagyobb az üres sír csodája, amely azt jelzi, hogy a szeretet Istene erősebb a halálnál, s aki szeret, az nem hal meg soha. Jézus tanítása gazdag, szerzteágzó, mégis roppant egyszerű. Abban különbözik az előtte és utána működött mesterektől, hogy ő nem bölcsességet tanított, még kevésbé élettechnikát, hanem életet. Tanításának lényege az élete, amely a húsvéti misztériumban éri el tragikumát és diadalát. Egyetlen leckéje: kövess engem! Ezért is választott tanítványul - értelmiségiek helyett - hozzánk hasonló, tanulatlan és esendő embereket. Valamennyien életükkel, halálukkal tanúsították az evangéliumot: az örömhírt, hogy a megváltás egyszer s mindenkorra megtörtént. Még az áruló Júdás öngyilkossága is erről szól. Miért ölték meg a zsidók Jézust? És miért üldözték tanítványait, híveit oly kegyetlenül? Ez a kérdés leíró jellegű. A II. vatikáni zsinat óta elveszítette vádjellegét. De miért is vádaskodnánk, hiszen annak, ami megesett, így is, úgy is meg kellett történnie. Legkivált azért, mert mind a mai napig erősen rászorulunk a megváltásra, akárcsak Annás főpap és köre, amely az Urat Pilátus kezére adta. A feltett kérdésre tömören így válaszolha-

tunk: Jézus nem felelt meg kortársai messiásreményeinek. Milyen a jó megváltó? A haszid történet szerint valaki tréfából azt kérdezte a rabbitól: - Mi lesz a messiás? Igazhívó vagy eretnek? - Azt hiszem, eretnek - válaszolta az -, mert ha igazhívó lenne, az eretnekek nem hinnének neki, de az igazhitűek, akárcsoda, hinni fognak neki. "Jézus olyannyira igazhívó volt, hogy számtalan csodája ellenére sem hittek benne, vagyis eretnekek tartották. A tudós farizeusok

szerint az is volt, hiszen ők a mózesi rendelkezések aprólékos betartásával bibelődtek, Jézus pedig azt tanította, hogy a szeretet parancsán áll vagy bukik minden, "az egész törvény és a próféták". A rituális tisztálkodás például nem véd meg a bűntől, mert az belülről jön, a gonosz szívből. Jézus szombaton gyógyított, ráadásul azt állította: "A szombat van az emberért, nem az ember a szombatért. Az emberfia ezért ura a szombatnak is." Vagyis az Úr, a szeretet Istene nem elvett egy napot az embertől a hét napjai közül, hanem megajándékozta vele - az ünnepel - az embert. "Ismét betért a zsinagógába. Volt ott egy béna kezű ember. Figyelték, vajon meggyógyítja-e szombaton, hogy vádat emelhessenek ellene. Felszólította a béna kezű embert: "Állj

középre!" Aztán megkérdezte őket: "Szabad szombaton jót vagy rosszat tenni, életet megmenteni vagy veszni hagyni?" Hallgattak. Erre keményszívűségükön elszomorodva haragosan végignézt rajtuk, majd az emberhez fordult: "Nyújtsd ki a kezed!" Az kinyújtotta, és meggyógyult a keze. (Mk 2, 27) A szaduceusok élükön a főpapok, Annás és veje, Kaifás, tagadták a lélek halhatatlanságát. Jézus velük szemben az örök életet hirdette. A zelóták kardjukat fenték, hogy lerázhassák a római igát. Mire mentek volna a hadjáratban a szeretet parancsával? Vagyis ki-ki ajánlatot tett Istennek: legyen olyan kistílű pacák, mint ők. Igazodjék hozzájuk; az ő hitvitáikhoz, politikai ötleteikhez, s játssza el kedvéért a dicsőséges hadvezért meg a teológiai Machiavellit! Nagycsütörtök éjszakáján a szolgák pofozták, gúnyolták, játszottak vele, majd pénteken megfeszítették. És az égből egy árva angyal sem sietett a segítségére. Ennek ellenére még a főtanács tagjainak némelyike, például Nikodémus és arimátiai József, hitt is benne, utóbbi a saját sírját adta neki. Az Úr természetesen elutasította az ajánlatokat, hiszen az ember problémája, a szeretetlenség sem politikai, sem gazdasági, sem vallási gyógyszerrel nem orvosolható. Az előjárók kutyaszorítóba kerültek. Hogyha elismerik Jézust messiásnak, akkor helyet kell cserélniük az apostolokkal, ezekkel a tanulatlan bugrisokkal. Le kell mondaniok egyházi pozícióikról, vállalva a teljes politikai és társadalmi eljelentéktelenedést. Sutba kell dobniok annyi elmeéllel cizellált vallási nézeteiket s nem mellékesen a templom rendkívül jövedelmező kultuszát. A föltámadás után, ha lehet, még maróbb csávéba kerültek. Be kellett volna vallaniok, hogy nem ismerték föl a Megváltót, mi több, vállalniok kellett volna a személyes felelősséget az Úr kínhalálában. Miként

említettük, szó sincs arról, hogy a zsidóságot az istengyilkosság kollektív vádjával illetnék. Amde a főtanácsban ítélezők személyes helyzetét csak személyes felelősségükön keresztül érthetjük meg. "Jeruzsálem előljárói, a vének, az írástudók, Annás főpap, Kaifás, János és Sándor s mindnyájan, akik a főpapi nemzetiségből valók voltak" - sorolja egy helyütt az Apostolok cselekedetei (4., 5-6.) azokat, akik az idő tájt dönteni szoktak. Vajon az eretnekek adták-e a többséget a szanhedrinben vagy az igazhívők? Mindenesetre ők, a nép tiszteletreméltó vezetői ítélték el nagycsütörtök éjszakáján és nagy péntek hajnalán Krisztust, majd kicsikarták Pilátustól a kivégzést. Aztán bizonyára sok álmatlan éjszakájuk következett. Gondoljunk bele, például az amúgy bizonyára - miért ne? - istenfelő Kaifás helyzetébe! Hánykolódik háza tetején a forró, nyári éjszakán, a hideg csillagok alatt, és kérdezi: Megölettelek, Uram? Hogyan állhatott volna a nép elé tévedésének bevallásával? Ő vagy bármelyik társa? Hogy mit kellett volna a főtanácsnak, a főpapoknak kihirdetniük a templomban? Beláthatatlan következményekkel járó politikai és teológiai döntéseket. Legelőször azt, hogy a judaizmus a régi formájában, messiásvárásával okafogyottá vált. A Messiás eljött. Ám nem olyan embernek fia érkezett, amilyenre ők és a nép többsége számított; aki angyalseregeivel egykettőre megsemmisíti Rómát, és Jeruzsálem hatalmát kiterjeszti a világra, hanem olyan Krisztus jött el, aki nem helyettünk teremt holmi politikai-katonai Paradicsom-birodalmat, hanem szabadságra

készítet bennünket. Hogy a szeretet benső útján járva alkossuk meg a saját szívünkben, majd innen tovaterjeszkedve közösségeinkben Isten országát. És ennek az országnak a lakossága nem egy bizonyos nemzet lesz csupán, nem a választott nép, hanem mindenki, aki a názáreti Jézus keresztjét fölveszi: tekintet nélkül nemére, társadalmi helyzetére, fajára, korábbi felekezetére. Ez a döntés természetesen a zsidóság többértelmű önföldadását jelentette volna. A vezetők talán ezért nem vállalták az új szövetség megkötését. Üldözni kezdték a keresztény eretnekeket. Az Apostolok cselekedeteiben olvashatunk belső vitájukról: "Elővezették hát, és a főtanács elé állították őket. A főpap kérdőre vonta őket: Szigorúan megparancsoltuk nektek, hogy ne tanítsatok abban a névben, és lám, egész Jeruzsálem tele van tanításokkal. Ránk akarjátok hárítani annak az embernek a vérért." Péter és az apostolok így válaszoltak: "Inkább kell engedelmeskedni Istennek, mint az embereknek. Atyáink Istene feltámasztotta Jézust, akit keresztfára feszítve megöltetek. Isten jobbjára emelte, fejedelemmé és Megváltóvá, hogy megtérítse Izraelt, és megbocsássa bűneit. Mi ezeknek a dolgoknak tanúi vagyunk, és a Szentlélek is, akit az Isten megadott azoknak, akik engedelmeskednek neki." "Ennek hallatára haragra gerjedtek, és meg akarták őket ölni. A kérdés tehát: vagy-vagy. Vagy Jézus és apostolai eretnekek, vagy a főtanács. De felállt a főtanácsban egy Gamáliel nevű farizeus, aki az egész nép előtt tiszteletben állt, s törvénytudó volt. Egy kis időre kiküldte az embereket, majd beszédet intézett a töb-

biekhez: "Izraelita férfiak! - szólt hozzánk. - Fontoljátok meg jól, mit akartok ezekkel az emberekkel tenni! Mert nemrégiben föllépett Teudás, sokra tartotta magát, és vagy négyszáz férfi mellé szegődött. De megölték, azokat pedig, akik hittek benne, szétszórták és megsemmisítették. Utána, a népszámlálás idején a galileai Júdás állt elő, és megnyerte magának a népet. Ő is elpusztult, és akik követték, azok szétszóródtak. Ezért most azt mondom nektek, hagyjátok békén ezeket az embereket, és engedjétek őket szabadon. Ha ez az elgondolás vagy mozgalom emberektől származik, magától felbomlik. De ha Istentől van, nem tudjátok szétszólatni őket, és úgy látszana, mintha Istennel szállnátok szembe. "Elfogadták érvelését. Behívták az apostolokat, megvesszőztették őket, aztán rájuk parancsoltak, hogy Jézus nevében ne beszéljenek, és szabadon engedték őket. Boldogan távoztak a főtanácsból, mert méltók lettek rá, hogy Jézus nevéért gyalázatot szenvedjenek. (Apcsel 5, 27-42) Martin Buber, századunk nagy zsidó bölcse ezt írta Jézusról: "Aki életfogytiglan a világ keresztjére van feszítve, aki képes a hallatlan tetre, s elég merész is hozzá, hogy az embert szeresse." (Én és te - 19. oldal) És elég türelmes: ő betartja a törvényt, mi pedig bukdácsolunk, keressük a pótmegoldásokat, erről szól a történelem.

Ő pedig vár: mikor leszünk elég merészek ahhoz, hogy viszonzszeressük őt.

Beavatás c kötet 125.old.

Czakó Gábor

Tavaszi biztató

Nap szerelmétől kivirít az élet:
krókuszok nyílnak napölelte sárgán.
Márciust vártam, amióta élek
és vele téged.

Március van már, szele száz alakban
bátorítását viszi szerteséjjel.
Ébredő zöldek nevetése harsan:
zsenge tavasz van.

Almafánk ágán gyakorolnak ismét
tél után bízó verebek s a cinkék.
Hegy gerincéről bizakodva nézz szét:
eljön a húsvét!

Kertész Eszter

Az én juhaim

„Az én juhaim hallgatnak a hangomra, és én ismerem őket, ők pedig követnek engem.

Én örök életet adok nekik, és nem vesznek el soha, mert senki sem ragadhatja ki őket az én kezemből.” (Jn 10, 27-28)

Nemrég kezembe került egy kari-katúra. Egy olyan juhot ábrázolt, amely meglehetősen buta és birkaábrázatú volt. A kép alatt gúnyos megjegyzés állt:

„Ez egy keresztyén – ugyanis a keresztyének mondják magukról, hogy ők juhok.”

A rajzoló tévedett. Nem mi, keresztyének mondjuk magunkról, hogy juhok vagyunk, hanem Isten ígéje kifejezetten ezt

állapítja meg rólunk. Az ige ezenkívül persze azt is mondja, hogy minden ember juh. A keresztyének és nem keresztyének között a különbség az, hogy az előbbieket olyan juhok, akiknek jó pásztoruk van, míg az utóbbiak eltévedt, elveszett juhok.

Miért nevez bennünket a Biblia juhoknak? Mert nekünk is, mint a juhoknak, természetünk szerint pásztorra van szükségünk, mégpedig jó Pásztorra, Jézus Krisztusra. Nélküle elveszettek vagyunk. Ha egy postagalambot otthonától 100 km-re szabadon engednek, az nyílegyenesen röptül vissza a galambdúchoz. Ha viszont egy

juhot elszakítanak a pásztorától és a nyájától, reménytelenül elvész.

Így van ez velünk, emberekkel is. Sokan persze úgy gondolkodnak, hogy útjukat, helyüket Isten nélkül is meg tudják találni. Hogy annyi öngyilkos, szenvedélybeteg és más megkötözött van, az éppen azt bizonyítja, hogy egyáltalán nem tudnak eligazodni és elvették életük célját. Életünk célját, az örök hajlékot azonban a jó Pásztor nélkül nem találjuk meg. Ő életet adta a juhokért, hogy őket megmentse. Boldog az, aki teljes szívből mondhatja: „Az Úr az én pásztorom, nem szűkölködöm.”

(Egy német evangélikus naptárból
1987. márc. 12.)

Luther ma is időszerű

Ezúttal nézzük meg, mit tanít a kegyelemről!

Csak Krisztus halálára nézz, és életet találsz. A bűnt ne a bűnösökben, a magad lelkiismeretében, vagy a megátalkodott kárhóztatókban szemléld. El vagy veszve, ha ezt teszed. A bűnt csakis a kegyelem jelképében kell nézned s ugyanezt a képet minden erővel szívedbe vésned.

A kegyelemnek ez a jelképe pedig nem más, mint a keresztre feszített Krisztus.

Mert kegyelem az, hogy a keresztre feszített Krisztus bűnödöt leveszi rólad s magára véve hordozza érted, sőt megöli azt. A kegyelem jelképére nézni s azt

szívünkbe vésni, azt jelenti, hogy mi ezt kételkedés nélkül, szilárdan hisszük.

Íme, a bűn többé nem bűn, mert megkötözve elnyeletett Krisztusban. Krisztus tehát az élet és kegyelem képmása – vigasztalás a bűn és halál képmása ellen.

Jézus, megsebesítettél,
Én bűnömért te szenvedtél!
Hadd gyógyuljak te sebeddel,
Sok nagy bűneimet vedd el!

Bánszky Pál

Ki az Úr?

Kezdetben volt az Isten.
Az Isten volt az Úr.
Azután jött a Tűz, Vízt
Az Ég, a kék Azúr.
Majd jöttek a Királyok.
S azok lettek urak.
Aztán elűzték őket,
Kiirtva magjukat.
Majd jött a felséges Nép
És a nép lett az úr.
Majd jött a szent Szabadság

S akkor az lett az úr.
Azután jött a Terror
S a Terror lett az úr.
Azután jött az Inség
S az Inség lett az úr.
Azután jött a Bőség.
(Nem lett belőle úr.)
Botorkált a megértés
(Nem lett belőle úr.)
Azután jött a Bankár
S a Bankár lett az úr.
Azután jött a Sátán
S most a Sátán az úr...

De elbukik a Sátán
És nem lesz mindig úr.
És öngyilkos lesz a Bankár
És nem lesz mindig úr
És elmúlik az Inség
És nem lesz mindig úr.
És fölenged a Terror
És nem lesz mindig úr.
És meghal a szabadság
És nem lesz mindig úr.
És megszeli a Nép
És nem lesz mindig úr.

Király nem akad senki
És nem lesz többet úr.
És ránk szakad a kék ég
És nem lesz többet úr.
És füstté lesz a Tűz, Vízt
És nem lesz többet úr.
Kezdetben volt az Isten
Isten volt az úr.

Örökkön és örökkön
Az Isten lesz az Úr...

Harsányi Lajos

A szent lator

(Lk 23, 39-43)

A nagypénteki események utolsó szakasza megrázó esszenciája Jézus életének, tanításának. Ebben is talán az egyik legtöbb rétegű történet az, amit felolvastam. A titkokat őrző, példázatokban beszélő Jézus mintha egy pillanatra felemelné a fátylat... Hisz ez a néhány mondatos, példázatszerű történet mennyi mindent árul el az Atyáról, Jézus Krisztusról, a megváltás művéről! ... de rólam is.

A Jeruzsálem melletti kivégzőhelyen ezen a napon éppen hárman lógnak a kereszteken. Véletlenszerű, hogy pont ennyien, hiszen máskor egyszerre többeket is kivégeztek. Véletlenszerűnek látszik. Jézus úgy hal meg, ahogy élt. A bűnösök barátja volt. A vámosoké, a megvetetteké, a fekete bárányoké. Most is ott lóg közöttük. Sokan csúfolják, a Pilátus készítette feliratot is ellene fordítják. Csúfolja az egyik megfeszített is. Így talán könnyebb a kínok kínja. Ez az ember nem lát tovább az orránál, bűneinél, nyomorult életénél: egyféle szabadulást tud elképzelni. El innen! Le a keresztről! Tudja, hogy ez lehetetlen, mégis tetézi a közepén függő kínjait. De Jézus hallgat. Szereti ellenségeit. Még imádkozik is értük. Igen, ez a magatartás is teljesen rávall.

És akkor Jézus felé fordul a másik. Aki a jobbán függ. Dismasnak nevezi őt az ókeresztény hagyomány. Dismas „szemei meglátták a halálban az életet, a romlásban is a hatalmat, a gyalázatban is a dicsőséget, a rabságban is a királyságot” – mondja Kálvin. Bűnöző volt, előzőleg tán nem is hallott Jézusról, de hirtelen megnyíltak szemei. Tudja, hogy jogosan bűnhődik, elhatárolódik a csúfolkodóktól és ítélkezőktől, jó szót szól Jézusról. Ő, a még meg nem tért, téríteni próbálja társát. Ő az egyetlen az evangéliumban, akit nem Jézus csodája, nagyszerű szavai vagy tettei ébresztenek hitre, hanem ilyen szerencsétlen körülmények között talál rá. Azokban a pillanatokban, amikor az eddig csak verbálisan ismert **halál az ő halála** lesz, lesz a **hit az ő személyes és szenvedélyes hitévé**. Ez a hit láttatja meg vele, hogy Jézus csak úgy segíthet, hogy nem vissza-

löki bizonytalan értelmű, és értékű földi életébe, hanem mást nyújt. Valamit, amit emberi dimenziókkal nem mérhetünk. Az elmúlás véres, tetanuszos, kínos, bűdös pillanataiban a be nem fogadhatót. A szenvedő - a szögektől és bűneitől egyaránt szenvedő – lator, ez a megtört és összetört ember lelki szegénységét vallja

meg – mondja Ordass -, így hely van a mennyek országában. A két megfeszített párbeszédét szó szerint kellene fogadnunk. Nincs helye kételynek, okoskodásnak. A szeretet lerövidíti a Jézushoz vezető utat: az önátadás, elszemélytelenedés szabad utat teremt szívünkben Isten meghívásának – írja Pilinszky.

Isten – Jézus Krisztus – ugyanis megbocsát, s egyben meghívja a jobbán függőt a paradicsomba. Értelmetlenek már az eddig jól ismert mondatok: Menj el, hited megtartott téged ... és így vagy úgy cselekedj. A megtérésnek nincsenek már gyümölcsei, csak jutalma. Már csak ennek a mondatnak van értelme: gyere velem! Az elmúlás borzalmas pillanatában Jézus a bűnös felé fordul és soha nem képzelt jövőről beszél. Jézus evangéliumot hirdet. Utolsó leheletével. Jézus azt ígéri a latornak: MA velem leszel ... Azt hiszem, hogy a MA csak földhözragadt, időhöz kötött gondolkodásunknak probléma. Jézus nem a túlvilágról tart értekezést, hanem evangéliumot hirdet egy haldoklónak. Az életből a halálba s majd az Életbe

lépő számára ez az üdvösség közelségét jelenti. Azt, hogy immár nem elérhetetlen. Még ma. Örökre.

*Akkorra már belepték a legyek
túl az agónián,
túl a tetanuszon,
és messze túl szögeken, sebeken
se tárgy, se test
nyilvánosan
között
se ácsorgás
(behorpadt szentségtartó)
se röpiülés
barát,
barátság mindörökre.*

(Pilinszky János: Szent lator)

Pilinszky versét így kommentálja Kuklay Antal: „Aztán Jézus meghalt. A jobb lator most már teljesen egyedül maradt. Végre jöttek a katonák és összetörték a lábát. Elkezdődött az agóniája. Meg-megvonaglott, majd görcsbe merevedett. Nem bírt lélegezni. Egészen elkéült. Teste ívben megfeszült: beállt a tetanusz-görcs. Végül elájult, tagjai elemyedtek. Szíve csak néha-néha dobbant egyet. Már nem élő test, még nem halott tárgy.

Egy pillanatra magához tér, felnyitja szemeit. Fejét nem tudja megmozdítani, sem elfújni arcáról a legyeket. Agyán átfut egy gondolatfoslány: itt van nyilvánosan megszégyenítve, ég és föld, élet és halál között.

Mint a golya hosszú ácsorgás után le teszi a lábát és meglebbenti a szárnyát: még egy csapás és a levegőben van. nonsokára már együtt lesz Jézussal az ő országában.

A báméskodók nem tudják, hogy ebben az összeroncsolt testben már az Isten rejtőzik, mint az Oltáriszentség egy ütött-kopott áldoztató szelencében.” Jézus a legigazabb barát.

Dismas a katolikus egyház egyetlen szentje, akit maga Jézus „avatott szentté”. Ő a haldoklók védőszentje. Az utolsó esélyé.

Hát talán ezért vannak hárman a goluta hegyén, Középen az Igaz Bíró, az Igazság és a Kegyelem egy személyben. Balján és jobbán pedig a kecske és a juh? Tegyük egymás alá egy-egy középkori

ábrázolást az utolsó ítéletről és a keresztre feszítésről! Láthatjuk az üdvözültek kismult vonásait a jobb lator ábrázatán, s az elítéltek, az örök kárhozatban fetrengők görcsös, kifacsarodott mozdulatait a bal lator tagjain.

Pedig az Atya mindkettőjüknek megadta az utolsó lehetőséget. Ott függhettek az Üdvözítő két oldalán. S miközben egy ritka kegyelmi pillanatban a jobb latorra vetült Krisztus keresztiének árnyéka, Jézus öbénne egyházat kapott. „Isten nem engedhette, hogy alattvalók nélkül maradjon az ő Fia, így most ez az egyetlen ember képviselte az Ő egyházát. Ahol véget ért Péter hite, ott elkezdődött a megtérő lator hite” –írja Luther.

Miközben az ember Istent öl, az Isten embert ment – foglalja össze Túróczy mindezt egyetlen mondatban. Szerinte az aljas és botrányos gyilkosság órájában a „kereszt körül csak kétféle ember lehetséges: Isten-gyilkos és megmentett ember. Harmadik fajta nincs. A főpapok és írástudók, Pontius Pilátus, a pribékek, a csócselék, - Istengyilkosok. A lator Krisztus oldalán és a pogány százados a kereszt

tövében megmentett emberek. Hova tartozol te?”

Tovább ányalhatjuk a kérdést – eljutva ezzel a történet utolsó, rólam szóló rétegéhez. Hol is állok? Ki vagyok? Hogy élek? Magam is a „nagy pillanatra” készülő lator vagyok? Akár farizeusként halogatva a megtérést, akár valóságosan – egy-egy súlyos betegségtől, helyzettől megreccsenve keresve a kapaszkodót? De tudhatom-e, mikor jön el az én pillanatom? Vagy olyan vagyok, mint a tékozló fiú bátyja, és borzasztó igazságtalannak érzem, ami ezzel a latorral történik, hogy ő hogy jön mindehhez? És a többi, bitó alatt, haláltusában megtérő? Vagy tudok-e tisztá szívvel örülni az elveszettek megkerülésén? Vagy állok talajt veszítve, magamba roskadva a kereszt alatt, és értetlenül nézem, hogy én, a tanítvány még nem merek hinni a feltámadásban, még mit sem tudok a titkokról, s ez a lator már szinte OTT van. Arculcsapásnak, groteszk fintornak, buta tréfának érzem, hogy alulmaradtam. . .

Mi is tehát ez a történet, A bűnbocsánat, az ingyen kegyelemből való megváltás igaz története. A metaforikusnak ható

tanítás, a fel-foghatatlan távlat valósággá létele. Szent pillanat. „...egyetlen embernek megígérte, hogy vele lesz a paradicsomban. Kit ölelt magához a jobb lator személyében?” – kérdezi Pilinszky. – „A gyilkosokat, a vámosokat és utcalányokat? A részeges Rembrandtot és Schubertet? Krisztus szeretetére és igazságosságára lenne szükségünk, hogy ezekre a kérdésekre válaszolni tudjunk. És az ő tekintetére, mely meglátta saját sebeit a bal lator kezén-lában, s talán Van Gogh vásznán fölismerte Veronika kendőjét.

Hát igen, így kellene szeretnünk. . . . Ő a szeretet nevében boldogít és tesz tönkre minket ölelése présében. A megfeszített Isten karja tárva-nyitva áll, és nincs ennél tartózkodóbban kitáruló ölelés.”

Nincs méricskélés, mérlegelés, arányítás. Bűnbocsánat van. És ingyen kegyelem.

És a nagypénteki sötétségben egy pillanatra felragyog a húsvét fényessége: „ma velem leszel a paradicsomban.” Ámen.

Zászkaliczky Zsuzsanna
művészettörténész

Pályázati kiírás

Amint a tavalyi évben, úgy az idei évben is egyházközségünk alapítványa, a Dénes Ottó Alapítvány elhatározott célja, hogy a 2004-2005. tanévben is két tanuló részére 10 hónapon keresztül, tehát a teljes tanév folyamán havi támogatást nyújt.

Ennek megfelelően a tavalyi pályázati kiíráshoz hasonló pályázati rendet az alábbiakban olvashatják a Kedves Testvérek:

A kuratórium célja, hogy a havi támogatási összeggel ne csupán segínyt nyújtson a gyülekezet alapítványa a rászorulóknak (azzal természetesen, hogy ez a támogatás egyik feltétele), hanem mintegy ösztönözze a gyülekezethez kötődő családokat és az azokban nevelkedő fiatalokat a gyülekezettel való minél erőteljesebb kapcsolódásra és együttműködésre.

Szeretnénk azt, hogy – ha ugyan csak szerény keretek között, szerény anyagi támogatással, mégis – azok a fiatalok, akik Krisztus Urunk elkötelezett híveiként a tanulást, saját maguk formálását és közösségük életét is szem előtt tartva próbálnak néha zajos és értékeiben elrelativizálódott világunkban talpon maradni, és jó példával elől járni, külön elismerésül alapítványi támogatásban részesülhessenek.

A kuratórium megítélése szerint az alapítvány által nyújtott támogatás nem csupán pénzügyi, hanem ezen túlmenően a kuratórium tagjainak egyfajta erkölcsi elismerését és biztatását jelenti, jelentheti a vonatkozásban, hogy az így támogatott fiatal az alapítvány kuratóriumának közössége alapján dicséretre és a közösség elismerésére méltó. Ennek megfelelően az eredményhirdetésre a szeptemberi tanévnyitó istentiszteleten kerül majd sor.

Kérjük, hogy ennek megfelelően, minél többen jelentkezzenek a pályázati kiírásra, ezzel is segítve gyülekezetünk életének naponkénti megújulását az Úr Jézus Krisztusban.

Szeretettel és üdvözlettel:

Dr. Hidas János
Dénes Ottó Alapítvány
kuratóriumának elnöke

A DÉNES OTTÓ ALAPÍTVÁNY

tanulói támogatási pályázatának adatlapja

(Az e pályázati adatlapban foglaltakat az Alapítvány kuratóriuma csak a pályázat elbírálására használja, annak kezelésénél az adatvédelmi jogszabályi előírásokat betartja.)

Beküldési határidő: 2004. augusztus 1.
Beküldési cím: 2800 Tatabánya Tatra u. 13.

Pályázó neve:

Pályázó lakcíme:

Szülei:

Tel: Mobil telefon: E-mail:

Testvérei: (száma, kora)

Iskola, amelybe jár vagy járni fog:

Tanulmányi eredménye:

Részt vesz-e a Tatabányai Evangélikus Egyházközség életében, ha igen, milyen módon ?

.....
.....
.....
.....

Mivel segíti, vagy tudja segíteni az egyház ifjúsági munkáját ?

.....
.....
.....
.....

Az egyházközség ifjúsági tevékenységével kapcsolatos javaslata, elképzelése, esetleges feladatvállalása:

.....
.....
.....
.....

Tatabánya, 2003.....

.....
Pályázó aláírása

.....
Szülő/k/, gondviselő/k/
aláírása

TOTÓ HÚSVÉTRA

Ha összeolvasod a helyes válaszok kezdőbetűit, megtudhatod mit tett Jézus. A helyes megoldásokat mutasd meg a hittanórán, vagy a templomban a hitoktatódnak!

1. Minek emlékére ünnepelték a zsidók a kovásztalan kenyerek ünnepét?

E) Az újév kezdetének emlékére.
M) Az Egyiptomból való szabadulás emlékére.

G) Egy nagy háború befejezésének emlékére.

2. Milyen állatot öltek le ez alkalommal?

E) Bárányt.
S) Egy pár gerlicét.
T) Egy hizott tulkot.

3. Mire emlékeztette Jézus a vacsora közben a tanítványait?

G) Arra, hogy valaki el fogja őt árulni.
I) Arra, hogy valaki meg fogja őt tagadni.

T) Arra, hogy a zsidók mennyire hűtlenek.

4. Melyik hegyen volt a Gecsemáné kert?

É) Garizim.
V) Olajfák.
C) Kárpátok.

5. Kit vitt Jézus magával imádkozni?

Á) Pétert és Zebedeus két fiát.
L) Jánost és Júdást.
J) Pétert és Tamást.

6. Mit csináltak a tanítványok Jézus imája alatt?

E) Fájdalommal hallgatták.
F) Vele imádkoztak.
L) Aludtak.

7. Mire utal a pohár szó Jézus imájában?

D) Szomjazni fog.
T) Szenvedni fog.
R) Nincs különösebb értelme.

8. Mi volt Júdás másik neve?

Ú) Thesbités.
O) Iskáriótes.
J) Arimátiai.

9. Hány ezüstért árulta el Júdás Jézust?

T) 30.
K) 40.
M) 50.

10. Kinek a lelke uralkodott Júdásban?

S) Istené.
I) Senkié
T) Sátáné.

11. Mivel árulta el Júdás Jézust?

A) Megcsókolta.
R) Kezet fogott vele.
É) Palástot tett a vállára.

12. Jézus miért nem engedte tanítványának, hogy megvédje?

A) Be akarta tölteni az Atya akaratát.
Ó) Tudta, hogy az ellenség tülerőben van.
F) Várta, hogy az angyalok megszabadítják.

13. Boldog volt-e a pénzzel Júdás?

V) Nem, elment, elpusztította magát.
E) Igen, kamatoztatta, és gazdag lett.
Z) Nem, mert rájött, hogy többet kellett volna kérnie.

14. Jézus elfogatása után Péter

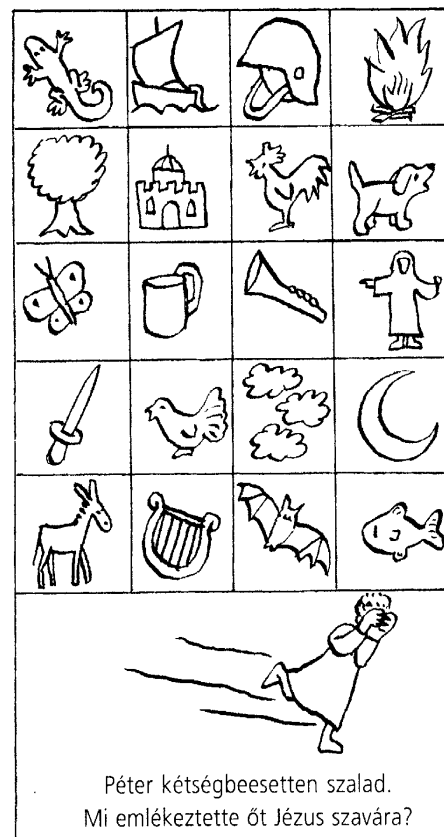
D) vele ment a főpap udvaráig.
I) távolról óvatosan követte Jézust.
S) Jánossal Jerikóba menekült.

15. A tanítványok közül ki láthatta a főpap udvarában Jézus megalázását?

L) Péter.
Ó) Pál.
H) Jakab.

16. Jézus elfogatása előtt mit mondott Péternek?

P) Mielőtt a kakas háromszor megszólal, megtagadsz engem.
N) Mielőtt a kakas megszólal, elárulsz engem.
Á) Mielőtt a kakas megszólal háromszor megtagadsz engem.

17. Mi történt Péterrel a kakasszó után?

Ú) Gyorsan elfutott.
G) Tekintete találkozott Jézuséval és sírt bűnei miatt.
M) Reggelig a főpap udvarában üldöngött.

18. Mit mondott Jézus a keresztre feszítése után?

L) Így kell lennie, hogy az írások beteljenek!
B) Semmit, némán tűrte a szenvedést.
O) Atyám bocsáss meg nekik, mert nem tudják, mit cselekszenek!

19. Ki csúfolta ki Jézust a kereszten?

T) Az egyik lator.
O) Júdás
K) Poncius Pilátus

Alkalmaink

Alkalmom	Mikor?	Hol?
Istentisztelet	Vasárnap 10 ⁰⁰ tól	Jókai út 81.
Hittanóra	Szombat 10 ⁰⁰ tól	Tátra u. 13.
Hittanóra	Péntek 16 ³⁰ tól	Tátra u. 13.
Hittanóra	Szerda 15 ⁰⁰ tól	Kodály Z. Ált. Isk. (német2. Terem)
Bibliaóra	Szerda 18 ⁰⁰ -tól	Tátra u. 13.
Konfirmációs óra	Szombat 10 ⁰⁰ tól	Tátra u. 13.

Elhunyt:

Nagy Ferencné, született Ács Rózsa élt 88 évet.

Weboldalunk címe: <http://tatabanya.lutheran.hu>

A weboldalal kapcsolatos írásokat, észrevételeket a kkpityu@freemail.hu címre várjuk.

Lámpás szerkesztősége várja az írásokat az alábbi címre:

banyaszlampas@freemail.hu

2004 nyári táborai, alkalmai!!!

Nagy tábor: július 25-31. (Nagyveleg)

Hittanos tábor: július 11-17. (Nagyveleg)

Szélrózsa: július 21-24. (Tata)

Sporttábor: augusztus 1-8. (Nagyveleg)

Az EKE / Evangélikusok Közössége az Evangéliumért 2004. évi nyári és őszi programjai:

Gyermekhetek: június 21-26. Ősagárd

június 28-július 3. Lucfalva

július 5-10. Újhuta

augusztus 2-7 Rábaszentandrás

Ifjúsági hét: július 12-17. Hejce

Ifjúsági hitmélyítő hét: július 26-31. Alberti

Családos hetek: július 19-24. Piliscsaba

július 26-31. Piliscsaba

Felnőtt hitmélyítő: augusztus 23-28 Piliscsaba

Csendesnap: szeptember 25.

Presbiteri hétvége: október 1-3. Piliscsaba

Ifjúsági hétvége: november 5-7. Piliscsaba

Bibliaiskola: július 12-24. Piliscsaba, és hétvégeken: szept. 3-5, okt. 15-17, nov. 19-21, dec. 10-12. (Vizsga: szept 11.)

LÁMPÁS – Tatabánya és Környéke Evangélikusságának Lapja

Megjelenik negyedévente

III. évfolyam, 2. szám 2004.

Előállítási költsége: 140 Ft, adományokat elfogadunk erre a címre: Tatabányai Evangélikus Egyházközség

OTP Bank: 11740009-20201533

Főszerkesztő: Cser Ákos

Tördelőszerkesztő: Kemény István, Kemény Ilona

Szerkesztőség címe: Tatabányai Evangélikus Lelkészi Hivatal

2800 Tatabánya, Tátra u. 13. Telefon/fax: 34/316-201

Lapzártá: 2004.március 29.

Hivatali nyitva tartás: hétfő, szerda 15⁰⁰ – 18⁰⁰

Cím: 2800 Tatabánya, Tátra u. 13

Hivatali tel: 06/34 316-201

Selmeczi Lajos (h. lelkész) tel: 06/34 383-819

Mobil: 06 20 364 7634

Azon kedves testvéreink, akik betegségük, vagy egyéb okok miatt nem tudnak részt venni az istentiszteleteken, de szeretnének úrvacsorát venni, hívják bátran a fenti számok bármelyikét és egyeztessenek időpontot a lelkéssel!

Pünkösöd

Ujjong a lelkem, s tele van örömmel:

Ma érkezik a régvárt vendég!

Bár liliom-palástot

Vehetnék vállaimra

S elébe úgy mehetnék

Hogy szűzfehéren üdvözljem Őt! –

Bár tűzrózsákat, égő szíveket

Szórhatnék szét a nagy világon.

Hogy illatot és színeket

És imákat találjon,

Amerre jár! –

Bár lenne szívem ünnepi

Zsolozsmát zengő, nagy harang,

Melyek szétkiáltja örömét,

Hogy csengjen-bongjon tőle a határ!

Pedig, kit várok, csak egy kis madár,

Remegő szárnyú, hófehér galamb! –

– De benne ég az örök Láng.

A szent tevésre ihlető nagy Isten!

Szemén pünkösdi tüzek nyelve csap ki

S így tekint le ránk!

Csak egy pihenő, hófehér galamb!

De Őt imádom, amíg élek,

S előtte hullok térdre egyedül

Parányi semmiségem

alázatos mély érzetében

Mikor felettem átrepül:

Mert Ő az Úr és Ő a Lélek!

S tőle várjuk fényes újulását

A föld színének,

Ő hozzá csap fel ezer ének

Ostromlón zúgva pünkösöd hajnalán:

Oh jöjj el! Jöjj el! Szentlélek, Úristen!

Halld meg világ a titkot:

Ma eljön hozzánk! Szentlélek Úristen!

Ujjong a lelkem s tele van örömmel!

Dsida Jenő